

Daniels bok - nummer etthundrafemtio två

Symboliken i Hesekiels två stavar: en resa genom profetia och återlösning

Jeff Pippenger

2024-03-22

Vi betraktar den linje i Hesekiel kapitel trettiosju som först identifierar den sjunde basunens ljudande och budskapet till Laodicea, vilket frambringar de etthundrafyrtiofyra tusendens här. Därefter upprepar och utvidgar Hesekiel denna linje genom att införa föreningen av de två stavarerna från Israels norra och södra riken, som en illustration av den process genom vilken gudomlighet och mänsklighet förenas under den tid då den sjunde basunen ljuder. När de två nationerna väl har förenats till en enda nation, identifierar Hesekiel att de har en kung över sig, och därefter behandlar han det eviga förbundet, vilket är det förbund som fullbordas med de etthundrafyrtiofyra tusen, samtidigt som han betonar att detta sista tidens förbundsfolk skulle ha Guds helgedom i sin mitt för evigt.

Vi har till denna linje fogat Johannes verk med att mäta templet år 1844, vilket därigenom förebildar den slutliga mätning som började den 11 september 2001. Denna mätning behandlas också av Sakarja, som där inbegriper att mätningen äger rum när Gud åter väljer Jerusalem som den stad där Han fäster sitt namn. Vi drar en liknelse mellan de beståndsdelar som utgör templet och de två stavarerna för Israels nordliga och sydliga riken. Kristi verk i att förena sin gudomlighet med mänskligheten hos de etthundrafyrtiofyra tusen framställs i de två profetierna om de tvåtusen femhundra tjugio årens skingring som kom över de nordliga och sydliga rikena, i förening med profetian om tvåtusen trehundra år.

För att kunna identifiera vad Hesekiels stavar representerar i evangeliets verk krävs en grundläggande förståelse av evangeliet. Kristus antog vårt fallna kött efter fyra tusen år av nedärvd svaghet, vilken överfördes till Honom genom Maria. Såsom vårt Föredöme visade Han att vi, genom utövandet av vår vilja, överlämnad åt Hans Faders vilja, kan segra såsom Han segrade, genom att utöva vår vilja i underkastelse under Hans vilja. Vår vilja brukas antingen till gott eller ont i vår hjärna, som är själens fäste.

”Den studerande som önskar lägga arbetet för två terminer i en enda, bör inte tillåtas få sin vilja igenom i denna fråga. Att åta sig att utföra dubbelt arbete innebär för många en överansträngning av sinnet och ett försummande av lämplig fysisk motion. Det är inte rimligt att anta att sinnet kan fatta och smälta ett övermått av mental föda, och det är lika stor synd att övermata sinnet som att överbelasta matsmältningsorganen och inte ge magen några viloperioder. Hjärnan är hela människans fäste, och oriktiga vanor i fråga om ätande, klädsel eller sömn påverkar hjärnan och hindrar uppnåendet av det som den studerande önskar — en god mental disciplin. Varje del av kroppen som inte behandlas med hänsyn kommer att förmedla sin skada till hjärnan. Mycken tålamod och uthållighet bör utövas i undervisningen av de unga om hur de ska bevara sin hälsa. De bör bli väl underrättade i denna sak, så att varje muskel och organ kan stärkas och disciplineras på sådant sätt att bästa möjliga hälsa blir

följden, vare sig i viljemässig eller ofrivillig verksamhet, och hjärnan uppfriskas för att uthärda studiernas påfrestning.” Christian Education, 124.

Den eviga förbundets verk är att skriva Guds lag i våra hjärtan och i våra sinnen, och både vårt hjärta och vårt sinne är belägna i ”våra själars citadell”, vilket är vår hjärna.

”En mans eller kvinnas sinne sjunker inte på ett ögonblick från renhet och helighet till fördärv, korruption och brott. Det tar tid att förvandla det mänskliga till det gudomliga eller att förnedra dem som är skapade till Guds avbild till det brutala eller det sataniska. Genom att betrakta blir vi förvandlade. Fastän människan är skapad till sin Skapares avbild, kan hon så fostra sitt sinne att synden, som hon en gång avskydde, blir till behag för henne. När hon upphör att vaka och be, upphör hon att bevaka citadellet, hjärtat, och ger sig hän åt synd och brott. Sinnet förnedras, och det är omöjligt att höja det ur fördärvet medan det fostras till att förslava de moraliska och intellektuella krafterna och lägga dem under de grövre lidelsernas välde. Ett ständigt krig mot det köttsliga sinnet måste upprätthållas; och vi måste få hjälp av den förfinande inverkan från Guds nåd, som skall dra sinnet uppåt och vänja det vid att begrunda rena och heliga ting.” Adventist Home, 330.

”Sinnet”, ”hjärtat”, ”hjärnan” är ”själens fästning”. En fästning ska bevakas så att synden inte får inträde.

”I sin bön till Fadern gav Kristus världen en lärdom som borde inpräntas i sinne och själ. ’Och detta är det eviga livet’, sade Han, ’att de känner Dig, den ende sanne Guden, och Jesus Kristus, som Du har sänt.’ Joh. 17:3. Detta är sann utbildning. Den meddelar kraft. Den erfarenhetsmässiga kunskapen om Gud och om Jesus Kristus, som Han har sänt, förvandlar människan till Guds avbild. Den ger människan herravälde över sig själv och för varje drift och lidelse i den lägre naturen under sinnets högre krafterns kontroll. Den gör sin ägare till ett Guds barn och en himlens arvinge. Den för honom in i gemenskap med den Oändliges sinne och öppnar för honom universums rika skatter.” Christ’s Object Lessons, 114.

De ”högre krafterna” skall användas för att behärska och bringa ”den lägre naturens impulser och passioner” under lydnad. De högre krafterna är förlagda till sinnet, och det är ”gemenskap med den Oändliges sinne” som ”förvandlar människan till Guds avbild”. Under de etthundrafyrtiofyra tusens beseglingstid formas vilddjurets avbild i den ena klassen och Kristi avbild i den andra klassen. Det som åstadkommer förvandlingen är sinnens förening. De som har ett köttsligt eller världsligt sinne, såsom Paulus betecknar det, formar köttets avbild — vilddjuret. De som har uppnått Kristi sinne formar Kristi avbild. Förbundets löfte är att vi vid omvändelsen kan nå fram till Kristi sinne, fastän vi alla föddes med ett köttsligt sinne.

Låt det sinnelag råda hos er som också fanns hos Kristus Jesus: fastän han var till i Guds gestalt, räknade han det inte som ett rov att vara jämlik Gud, utan utblottade sig själv och antog en tjänares gestalt och blev människan lik. Och när han till det yttre hade blivit såsom en människa, ödmjukade han sig själv och blev lydig intill döden, ja, intill döden på korset. Filipperbrevet 2:5–8.

Vi skall ha Kristi sinne i oss, såsom det också var i Kristus, ty vi skapades till hans avbild. Men vi har inte detta sinne; vi har ett köttsligt sinne, sålt under synden.

Så finns nu ingen fördömelse för dem som är i Kristus Jesus, som inte vandrar efter köttet utan efter Anden. Ty livets Andes lag i Kristus Jesus har gjort mig fri från syndens och dödens lag. Ty det som lagen inte kunde göra, eftersom den var svag genom köttet, det gjorde Gud, då han sände sin egen Son i syndigt köttets liknelse och för syndens skull och fördömde synden i köttet, för att lagens rättfärdiga krav skulle uppfyllas i oss, som inte vandrar efter köttet utan efter Anden. Ty de som lever efter köttet tänker på det som hör köttet till, men de som lever efter Anden på det som hör Anden till. Ty köttets sinne är död, men Andens sinne är liv och frid. Köttets sinne är nämligen fiendskap mot Gud; det underordnar sig inte Guds lag och kan det inte heller. Därför kan de som är i köttet inte behaga Gud. Men ni är inte i köttet utan i Anden, om nu Guds Ande bor i er. Men om någon inte har Kristi Ande, så tillhör han inte honom. Och om Kristus är i er, så är kroppen död på grund av synden, men Anden är liv på grund av rättfärdigheten. Romarbrevet 8:1–10.

Att vara av Anden är liv, och att vara av köttet är död. Köttet är den lägre naturen; det är källan till våra känslor. Den köttsliga lägre naturen skall styras av den högre naturen, vilket sker genom att vår vilja utövas i underkastelse under den Helige Ande. Våra högre köttsliga sinnen kan förvandlas här och nu, men vår lägre natur måste vänta på den andra tillkommelsen för att bli förvandlad.

Hesekiels två stavar identifierar en stav som framställs såsom förgården, och den staven nådde sitt avslut år 1798. Den hade varit fullkomligt delad genom tolv hundra sextio år av hedendom som trampade ned hären, och tolv hundra sextio år av påvedöme som trampade ned hären. Den staven representerade inte nedtrampandet av Guds helgedom, ty Guds helgedom var belägen i det södra riket. Härskarans som nedtrampades av hedendom och påvedöme var ett mänskligt tempel, men i förhållande till det södra riket var det kroppen, och det södra riket var den plats där Gud valde att sätta huvudet. Det norra riket var kroppen, det södra riket var huvudet.

Nordrikets två perioder om ett tusen två hundra sextio år representerade de två skilda benägenheterna till synd i kroppens tempel, såsom dessa framställs genom nedärvda och förvärvade böjelser. Hedendomen var en symbol för de nedärvda syndabenägenheterna i kroppens tempel, och påvedömet antagande av hedendomens religion representerar de förvärvade benägenheterna till synd. I båda fallen kunde kroppens tempel inte förvandlas förrän vid den andra ankomsten, därför sträckte sig nordrikets stav endast till 1798, och när Johannes fick befallning att mäta templet, skulle den staven lämnas utanför.

Ordet ”omvändelse” betyder en förvandling eller förändring från ett tillstånd eller en beskaffenhet till ett annat. När Adam och Eva syndade, blev de ”omvända” från sitt ursprungliga tillstånd, ty de hade skapats fullkomliga, till Guds avbild, med de högre krafterna härskande över de lägre krafterna. När de syndade, blev de ”omvända” till ett väsen där de lägre krafterna tog herraväldet över de högre krafterna. Detta tillstånd överförde de till alla sina efterkommande.

I den profetiska relationen mellan Hesekiels två stavar utvalde Herren Jerusalem till att vara huvudet, huvudstaden där kungen hade sin boning. Det skulle vara den högre makten. I liknelsen

om de två stavarna var det södra riket den lägre makten i förhållande till det högre riket i norr. Den omvändelse som framställs genom att de två stavarna skulle fogas samman, krävde att det södra riket återfördes till sin ställning som huvud. Det skulle omvändas till det norra riket, ty det var då förenat med den sanne kungen i norr och förbundet med tronsalen i det sanna nordliga riket.

Av denna anledning nådde det norra riket endast fram till 1798, och Johannes blev tillsagd att lämna förgården åt sidan, vilken endast sträckte sig till 1798. Det södra riket skulle förenas med de tvåtusen trehundra årens stav vid den tredje ängelns ankomst, men det norra riket skulle upphöra när föreningen av gudomlighet och mänsklighet fullbordades inom templets två avdelningar, vilka Johannes därefter mätte. Det norra riket var genom länken fyrtiosex förbundet med det södra riket vid den tredje ängelns ankomst, men det var inte direkt förbundet med 1844, såsom det södra riket var.

Det södra riket var förbundet både med templet om fyrtiosex år och med föreningen av gudomlighet och mänsklighet som representeras av de tvåhundra tjugo åren. Det norra riket markerade år 1798 grunden till templet om fyrtiosex år, men där upphörde det, ty såsom grundval representerade det köttet som Kristus hade tagit på sig, och hans kött blev slaktat från världens grundläggning. Alla templen är utbytbara symboler, och grundläggningen av de fyrtiosex åren år 1798 identifierar hans mänskliga kött, och fullbordandet av dessa fyrtiosex år år 1844 identifierar hans gudomlighet.

Härskaran som blev nedtrampad fram till 1798 var inte Guds helgedom, även om Guds helgedom framställdes som nedtrampad under den tidsperioden; men detta nedtrampande ägde rum i det sydliga riket, där Gud hade utvalt Jerusalem till att där placera sin helgedom och sitt namn. Den härskara som hade blivit nedtrampad representerade hedningarna; den representerade kroppen.

När Adam och Eva syndade började de ”sju tiderna” av sju tusen år, då mänskligheten trampas ned av synden. Vid den tidpunkten tillhandahöll Lammet, som var slaktat från världens grundläggning, lammskinn för att täcka mänsklighetens syndiga nakenhet. När mänsklighetens nedtrampande avslutades år 1798, blev Lammet, som är grunden och byggmästaren för varje helgad framställning av ett tempel, åter slaktat. Där tog det norra riket, och det mänskliga tempel som där representerades, slut.

1798 var året då den falske antikrist blev dräpt, efter att han hade avlagt sitt sataniska vittnesbörd under tre och ett halvt profetiska år, vilket började med hans bemyndigande år 538 och föregicks av trettio års förberedelse med början år 508. Detta var en satanisk förfalskning av Kristi trettio års förberedelse, som började vid Hans födelse och avslutades vid Hans bemyndigande, då Han döptes, varefter Han avgav sitt vittnesbörd under tre och ett halvt bokstavliga år, till dess Han nådde den punkt då Lammet, slaktat från världens grundläggning, blev korsfäst. Då uppfylldes Hans löfte att när templet väl hade brutits ned, skulle Han resa upp det på tre dagar.

Han skulle vara den som uppreste sitt kropps tempel, ty det var hans gudomlighets kraft som åstadkom uppståndelsen; hans gudomlighet dog nämligen inte vid korsfästelsen, utan det var hans mänsklighet som dog på korset, ty det är omöjligt för Gud att dö.

”Jag är uppståndelsen och livet” (Johannesevangeliet 11:25). Han som hade sagt: ”Jag ger mitt liv för att sedan ta det tillbaka” (Johannesevangeliet 10:17), trädde fram ur graven till det liv som fanns i honom själv. Mänskligheten dog; gudomligheten dog inte. I sin gudomlighet ägde Kristus makt att bryta dödens band. Han förklarar att han har liv i sig själv för att göra levande vem han vill.” Selected Messages, bok 1, s. 301.

År 1798 nådde det mänskliga templet, hären i ”det norra riket”, sitt slut, ty såsom symbol för den lägre naturen kunde det inte förvandlas förrän vid uppståndelsen vid den andra ankomsten. Det identifierade dock grunden för de fyrtiosex åren då Kristus uppreste det tempel som kunde förvandlas, representerat av det södra riket, vilket var en symbol för sinnets högre förmågor, vilka förvandlas i samma ögonblick som en syndare blir rättfärdiggjord.

”På den grund som Kristus själv hade lagt byggde apostlarna Guds församling. I Skriften används ofta bilden av uppförandet av ett tempel för att åskådliggöra församlingens byggande. Sakarja hänvisar till Kristus som Telningen, han som skulle bygga Herrens tempel. Han talar om hedningarna som medhjälpare i verket: ’De som är långt borta skall komma och bygga på Herrens tempel’; och Jesaja förkunnar: ’Främlingars söner skall bygga upp dina murar.’ Sakaria 6:12, 15; Jesaja 60:10.

Om uppförandet av detta tempel skriver Petrus: ”Till honom, den levande stenen, kommen — förkastad av människor men utvald av Gud och dyrbar — låt också ni såsom levande stenar byggas upp till ett andligt hus, ett heligt prästerskap, för att frambära andliga offer som är välbehagliga för Gud genom Jesus Kristus.” 1 Petr. 2:4, 5.

”I den judiska och den hedniska världens stenbrott arbetade apostlarna och hämtade fram stenar för att lägga dem på grunden. I sitt brev till de troende i Efesus sade Paulus: ’Så är ni nu inte längre gäster och främlingar, utan medborgare med de heliga och medlemmar av Guds hushåll, uppbyggda på apostlarnas och profeternas grund, där Kristus Jesus själv är hörnstenen. I honom fogas hela byggnaden samman och växer upp till ett heligt tempel i Herren. I honom blir också ni tillsammans uppbyggda till en Guds boning genom Anden.’ Efesierbrevet 2:19–22.”

Och till korintierna skrev han: ”Enligt den Guds nåd som har blivit mig given har jag såsom en vis byggmästare lagt grunden, och en annan bygger därpå. Men var och en må se till hur han bygger därpå. Ty någon annan grund kan ingen lägga än den som är lagd, vilken är Jesus Kristus. Men om någon bygger på denna grund med guld, silver, dyrbara stenar, trä, hö, strå, så skall vars och ens verk bli uppenbart; ty dagen skall göra det känt, eftersom den uppenbaras i eld, och elden skall pröva vars och ens verk, av vad slag det är.” 1 Korinthierbrevet 3:10–13.

”Apostlarna byggde på en fast grund, nämligen Evighetens Klippa. Till denna grund förde de de stenar som de hade brutit ur världen. Byggmästarna arbetade inte utan hinder. Deras verk gjordes ytterst svårt genom motståndet från Kristi fiender. De måste kämpa mot trångsyntheten, fördomarna och hatet hos dem som byggde på en falsk grund. Många som verkade som byggare på församlingen kunde liknas vid dem som byggde muren på Nehemjas tid, om vilka det står skrivet: ’De som byggde på muren och de som bar bördor, med dem som lastade, utförde var och en arbetet med den ena handen och höll med den andra handen ett

vapen.' Nehemja 4:17." Apostlagärningarna, 595, 596.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

"Människans fall uppfyllde hela himlen med sorg. Den värld som Gud hade skapat hade hemsökts av syndens förbannelse och beboddes av varelser dömda till elände och död. Det syntes inte finnas någon utväg för dem som hade överträtt lagen. Änglarna upphörde med sina lovsånger. Genom de himmelska salarna rådde sorg över den ödeläggelse som synden hade åstadkommit.

"Guds Son, himlens härlige Överbefälhavare, greps av medlidande med det fallna släktet. Hans hjärta rördes av oändlig medkänsla, när den förlorade världens ve steg upp inför Honom. Men den gudomliga kärleken hade uttänkt en plan genom vilken människan kunde återlösas. Guds brutna lag krävde syndarens liv. I hela universum fanns endast en som å människans vägnar kunde uppfylla dess krav. Eftersom den gudomliga lagen är lika helig som Gud själv, kunde endast en som var jämlik med Gud bringa försoning för dess överträdelse. Ingen utom Kristus kunde återlösa den fallna människan från lagens förbannelse och åter föra henne i samklang med himlen. Kristus skulle ta på sig syndens skuld och skam – synd, så anstötlig för en helig Gud att den måste skilja Fadern från hans Son. Kristus skulle stiga ned i eländets djup för att rädda det fördärvade släktet.

"Inför Fadern vädjade han för syndarens räkning, medan himlens härskara avvaktade resultatet med en intensitet i sitt intresse som ord inte kan uttrycka. Länges fortgick detta hemlighetsfulla rådslag — "fridens rådslut" (Sakarja 6:13) — för människornas fallna söner. Frälsningsplanen hade varit fastställd före jordens skapelse; ty Kristus är "Lammet, som är slaktat från världens grundläggning" (Uppenbarelsboken 13:8); ändå var det en kamp, även för universums Konung, att utge sin Son till att dö för det skyldiga släktet. Men "så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom inte skall förgås utan ha evigt liv." Johannes 3:16. O, återlösningens mysterium! Guds kärlek till en värld som inte älskade honom! Vem kan känna djupen i den kärlek som "övergår all kunskap"? Genom ändlösa tidsåldrar skall odödliga sinnen, i sitt sökande att fatta hemligheten i denna ofattbara kärlek, förundras och tillbe.

"Gud skulle uppenbaras i Kristus, 'och i Kristus försona världen med sig själv.' 2 Korinthierbrevet 5:19. Människan hade genom synden blivit så förnedrad att det var omöjligt för henne att av sig själv komma i samklang med Honom vars natur är renhet och godhet. Men Kristus kunde, efter att ha återlöst människan från lagens fördömmelse, meddela gudomlig kraft som kunde förena sig med mänsklig strävan. Så kunde Adams fallna barn genom omvändelse till Gud och tro på Kristus åter bli 'Guds barn'. 1 Johannesbrevet 3:2." Patriarker och profeter, 63, 64.